

και μου ειπε :

— 'Αλήθεια, αγαπητέ μου φίλε, δεν σάς έδειξα ακόμη το κί-
οσι που βρίσκεται στην άκρη της θάλασσας. Θα σάς έκανε ευχαρί-
στηση να το δήτε ;

— Μα βέβαια, απήντησα.

'Επήραμε μίαν άλλη δευδροστοιχία στην άκρη της οποίας ή-
πληξε μιιά πορτούλα που την άνοιξε ο πρίγκιπης ανατοχιάζοντας
ολόκληρος. Δεν θά ξεχάσω τό θαύμα που είδα ! Μέσα σ' έναν πα-
ράδεισο από τά πιο σπάνια φυτά, από ιδεώδη τριαντάφυλλα, από
κρίνους ονειρώδεις, πίσω από ένα παραπέτασμα φυλλομάτων και
λουλουδιών, επρόβαλε ένα είδος άρχαίου ναού με κάταστρος κο-
λώνες, με ταξίστες σκελασμένες από ροδοδάφνες και με σκάλες
που έφταναν ως τη θάλασσα και που τά τελευταία των σκαλοπάτια
τά χείδεσαν τά κόματα ήδονικά.

'Ο πρίγκιπης σταμάτησε και με μιιά φωνή παράξενη και ύποκω-
φη, στην οποία ήπληξε και άν πνιγμένος λυγμός, γύρισε και μου
είπε :

— 'Α ! κόριε, μέσα στο σπίτι αυτό πέρασα άξέχαστες στιγμές !

'Εβγαλε τό καπέλλο του σά νάμπαινε σε καμιά σεβαστή γε-
ροντοπούλη και προχωρήσαμε στο ύψεζο αυτό ερημητήριο. Βλέ-
ποντάς το τόσο άνδοπλημισμένο, τόσο γεμάτο από φως, τόσο
γοητευτικό και μυστηριώδες, μου ήρθε ή ιδέα ότι κάποια γυναίκα
ονειρώδους όμορφιάς, ηλιόφθονα φυλαγμένη άπ' τά βέβηλα βλέμ-
ματα, θά επρόβαλε αίφνης μπροστά μας. 'Αλλά δεν συνέβη τίποτε
άπ' αυτά. Μόνον ο πρίγκιπης, πιάνοντάς με έξαφνα κατάχλωμος, με
χέρια τρέμοντα μου είπε, δείχνοντάς μου, μιιά μεγάλη φωτογραφία
γυναίκας, την οποίαν άνεγνωστά άμέσως :

— Την ξέρετε, δεν είναι έτσι, την ξέρετε την Σόνια μου. Πέστε
μου τί απέγινε, σάς ήστανε.

Και πράγματι την ήξερα.

Στην φωτογραφία, την τοποθετημέ-
νη πάνω σέ μιιά τριάντια πορτούλα και
τριγυρισμένη από λουλουδιά, άνεγνω-
στία εσθής την Σόνια ντ' 'Ορζί, την
θεότοκλη γυναίκα, ή οποία κομψωμέ-
νη από τις ανοησίες των άνδρων, ήδη-
μασμένη από τό να μην είναι παρά
ένα παιγνίδι στα χέρια τους, είχε αι-
στοποιηθεί, άν καμιά αίσθησι τη
γυναίκουλα, προ ενός χρόνου.

'Ός τόσο κατάλαβα ότι στον άνδρα
που την αγαπούσε σάν τρελλός και που
ίσως να μην ήξερε τον θάνατό της,
έπρεπε να πό φέματα και τό άτη-
τησα :

«Την περία ντ' 'Ορζί έί άφρονς μόνον
την γνώριζα και δεν είμαι διαποχός,
είς θέσαι να σάς δώσω την έλατίστη
γί' αυτήν πληροφορία».

Τότε με τά μίτια γεμάτα δάκρυα
μου διηγήθηκε ο πρίγκιπης τόν μεγάλο
του πολεμικόν έρωτα. Είχαν γνωριστεί ένα φθινόπωρο και είχαν
επίσης αγαπήθι παράφορα, τρελλά. Για να γευθούν καλλίτερα
την ευτυχία τους της είχε προτείνει έξέλιος να καταφύγουν σ' αυ-
τή την ερημιά και ή Σόνια, γοητευμένη είχε δεχτεί.

Μέσα στο πάρκο αυτό πέρασαν τις πιο εύτυχιμένες ήμέρες της
ζωής τους.

Μά όταν νομίζοντας ότι θά την είχε περισσότερο δική του,
μιιά μέρα της είπε ο πρίγκιπης να γίνη γυναίκα του, ή Σόνια κα-
τάλαβε ότι ή άγάπη της που την ήθελε ελεύθερη, έρημη και γι'
αυτό πιο μεθυστική και βαθιά κινδύνους να γίνη ένας συνηθει-
σμένος δεσμός. Και έφυγε.

'Εφυγε ένα βράδυ ύπνωτα από φίλια, τόσο θανάσιμα γλυκά που
θά ήθελε κανείς να πεθάνη άπ' αυτά, όταν αγαλά και αγαπιέται,
πνιγοντάς τόν πόνο για να μη λιγοφυρήσει.

'Από κείνη την μέρα ο πρίγκιπης είχε μεταβάλει τό μικρό παρα-
δεισάτο σπίτιά του σ' έναν ναό έρωτος, έναν ναο που για την διατή-
ρηση και τόν στολισμό του, ζούσε ο,τι του είχε άπομείνει από
την κλοσσαία του περιουσία.

Γιατί την προέμενε την Σόνια του, γιατί χαμένος μες στ' όνει-
ρό του, μες στην λατρεία του ειδώλου του, μην ξέροντας ότι έ-
κείνη είχε πεθάνει, έλπισε ότι θά ερχότανε πίσι, και ότι θά
ξαναζούσαν μαζί τις άξέχαστες, τις έξαίσιας στιγμές που είχανε
ζήσει.

Την προέμενε με την έλπίδα και την πίστη των ανθρώπων που
αγαλούσε βαθειά, τίλιοναί. Την προέμενε ήμέρες... μήνες. Μ' αυτή
είχε πεθάνει. Και δεν θά ξαναγίνονταν πια παρά στον άλλο
κόσμο, στον κόσμο των ψυχών, ψυχές κι' αυτοί έρωτευμένες
αιώνια !...

Καλλίτερα ο άνθρωπος ν' ήτο κρύα πέτρα,
παρά ν' έχη αίσθηση και φρόνηση και μέτρα.

Πάνω. Σούτσος

Χρρά στο μάτι που
θρηνηί: τό δά-
κρυ σ' άπειρον
κλίσει,
πόσες χωρίς να του
μιλή παραγο-
ριές του λέει !

Α. Πράσχος

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο λαγός που... φέφρησε άπ' τόν φόβο του. 'Η «άπομιμητι-
κή μέθοδος». 'Ο μανιακός αυτόχειρ. Κρέμαστηκε για νά...
στεγνώση !... Κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Ενας Μαρσεγιέζος γυρίζει τό βράδυ από τό κυνήγι, κουβα-
λώντας μαζί του κι' ένα θανάσιμο λαγό.

—Πάρ' τον λέει στην γυναίκα του. Θα τόν μαγειρέψης αύριο.

'Η γυναίκα του πέρνει τόν λαγό, τόν εξετάζει και τού λέει :

—Μά δεν βλέπω καμιά λαβοματιά πάνω του ! Πώς τόν σκό-
τωσες ;

Κι' ο Μαρσεγιέζος χωρίς να τά χάση διόλου, άπαντά :

—Τόν κακόμοιρο... Μόλις με αντίκρισε τόσο πολύ φοβήθηκε
που τούφρε... συγκοπή της καρδιάς !

'Ενας άλλος Μαρσεγιέζος, ο Καπετάν - Καμπασούλ, που τα-
ξίδευε σ' όλες τις θάλασσες με τό καράβι του, διηγείται τά τα-
ξίδια του σ' έναν συμπατριώτη του.

—Σεζαυάρισα που έίς τις άίστες του Γκαμπού από ένα άμέ-
τηρο πλήθος γοριλλών...

—Και πώς τά κατάφερες ;

Τους σκότωσα διά της «άπομιμητι-
κής» μεθόδου.

—Αηλαδή ;

—Είπε άκλόουστατο 'Ιδου: Είχα δύο
πατούλια. Τό ένα γεμάτο και τό άλλο ά-
δειανό. 'Ερχοινα τού γεμάτο στον προ-
τό γορίλλα που τούχανε μπρος μου, κι'
έγω κρατούσα τό άδειανό. 'Εστήριξα
κατόπι, την γάννα του πατολιού μου
στον κροτάφο μου και πίεσα την σιαν-
δίλλα !...

—Και τότε, ο γορίλλας, θέλοντας να
με μιμηθί έκανε τά ίδια με τό δικό του
πατούλι και... τίνιζε τά μυαλά του στον
αέρα !...

'Από τό 'Σουζιό :

Στό σχολείο.

'Ο δάσκαλος. Οί πρώτοι, λοιπόν, άν-
θρωποι έτρέφοντο από τό κυνήγι

τους...

'Ενας μαθητής. —'Αδύνατον !

'Ο δάσκαλος. —Πώς ; !

'Ο μαθητής. —'Ο δικός μου ο πατέρας, κόριε καθηγητά, πηγαί-
νει κυνήγι κάθε μέρα σχεδόν...

'Ο δάσκαλος. —Λοιπόν ;

'Ο μαθητής. —'Ε, άν περιμέναμε να ζήσουμε άπ' τό κυνήγι του,
θάχαμε πεθάνει προ καιρού άπ' την πείνα !

'Ο Μάριος πηγαίνει στό ψάρεμμα. Μόλις όμως φθάνει στην
αζρογαλιά, παρατηρεί έναν άνθρωπο που ετοιμάζεται να πέση μες
στη θάλασσα.

—'Ε, πατριώτη ! Τι κάνεις εκεί ; ... τού φωνάζει.

—Δέ βλέπεις ; θέλω να πνιγώ ! τού άπαντάει αυτός, και συγ-
χρόνος πέφτει, ντυμένος όπως είναι, μες στη θάλασσα.

'Ο Μάριος χωρίς να χάση καιρό πηδαίει κι' αυτός και καθώς
ξέρει καλό κολύμπι, σε λίγο γυρίζει στην άμμουδιά τραβώντας
άπ' τά μαλλιά τόν αυτόχειρα. Αυτός όμως δεν έννοει να παραι-
τηθί της αυτοκτονίας.

Και μόλις τόν παραινεί ο Μάριος, ξαναπέφτει στη θάλασσα. 'Από
κοντά του κι' ο Μάριος ! Τόν σώζει και για δεύτερη φορά. Νέα
άπόπειρα τού άπελπισμένου, νέα έπέμβασι τού Μαρίου. 'Αφού
είδε κι' άπόεισε ο κακόμοιρος ο άεελπισμένος τραβιέται από την
αζρογαλιά και πηγαίνει και κρεμάεται σ' ένα δέντρο εκεί κοντά.
Αυτή τη φορά όμως ο Μάριος δεν έπεμβαίνει. 'Ησυχάτα, κάθεται
σ' ένα βράχο κι' ετοιμάει τό άγκίστρι του.

—Τι διάβολο ! τού λέει τότε κάποιος που παρακο-
λούθησε τη σκηνή. Τόν έσωσες τρεις φορές άπ' τη
θάλασσα και τώρα τόν άφινεις έτσι ν' απαχρονισθί !...

—Ν' απα-
χρονισθί !... άπαν-
τά ο Μάριος. Μά
έγώ νόμιζα, ά-
δελφέ, πως κρε-
μάστηκε για.. να
στεγνώση !...